

Kpoverello

2009.12.20. I. évfolyam 7. szám

Várni

Kedves Testvérek!

Ez a szám a mi Grecciónk. Szeretne néhány réteg karácsonyi mázt, giccset levakarni a legjobb ünnepünkről. Szeretne visszatérni Betlehemhez, a lényeghez. Szeretné látni és láttatni a megtestesülés csodáját, elgondolkodtatni. Kedves olvasó, gyere ide a szürke, makacs Jákob mellé, ide a jászolhoz, és tanulj várni.

A karácsonyhoz hozzátartozik a várakozás, amit mi olyan gyakran elfelejtünk. Egy számomra kedves személy egyszer ezt mondta: „a mai fiatalok megfosztják magukat a várakozás örömétől”. Igaza lehet... Várni szívesen, nem türelmetlenül kevés embernek sikerül, pedig olyan sokszor szükség lenne rá. Várjuk, hogy megszülessünk, felnőjünk, megtaláljuk a helyünket a világban. Várjuk, hogy befejezzük az egyetemet, hogy családot alapítsunk. Gyermeket várunk és karácsonyt várunk.

Várjunk úgy, mint Michael Ende utcaseprője, Beppo tette:

„– Látod, Momo – mondta aztán úgy példaképpen –, ez így van: az ember előtt néha egy hosszú utca van. Azt gondolná, szörnyen hosszú; ennek sose ér végére, gondolná.

Egy ideig hallgatagon maga elé nézett, majd folytatta:

– Aztán elkezd az ember, iparkodik. És egyre jobban iparkodik. Ahányszor fölnéz, látja, nem lesz kevesebb, ami előtte van. Még jobban nekiveselkedik, félni kezd, végül a szuflája is elfogy, nem bírja tovább. Az utca meg még mindig ott van előtte. Így nem szabad csinálni.

Gondolkodott egy sort. Aztán tovább beszélt:

– Sose szabad egyszerre az egész utcára gondolni, érted? Csak a következő lépésre kell gondolni, a következő lélegzetvételre, a következő söprúvónásra. Aztán megint s mindig csak a következőre.

Megint megállt, töprengett, aztán hozzátette:

– Akkor örömet okoz. Ez fontos, mert akkor végzi az ember jól a dolgát. És így is kell, hogy legyen. – Ismét hosszú szünet, majd a folytatás: – Egyszer csak észrevesszük, hogy lépésről lépésre végigértünk az utcán. Észre se vettük, a szuflánk se maradt ki. – Bólintott magának, s azt mondta befejezésül: – Ez fontos.”

Örömteli várakozást, igazán boldog karácsonyt!

a szerk.

Coffice

The 1st of December

A bulk of people, nations, ethnic groups all in the same spot claiming their rightfully belongings, in my reading this equals Europe, continent which is seemingly Christian, while its true religion is nationalism. But why does hate of other nations generate love for your own? The human mind works in mysterious ways.

Gál Dalma

Rekviem

Régi szép határváros ez a „Stalin órás”, vagyis Brassó. A szemtanúk szerint nem sokat változott, többé-kevésbé ugyanaz maradt, mint amikor jogos tulajdonosai lakták: Waldemar, Rozvita, Wilhelm, Johann stb.

De néha (elég gyakori néha) ez a zöldcsodatortás, cenes város csavargó, elcsángult székelyeknek is otthonául szolgált. Az „ejszét”, a „disznyót”, a „csürkét” és az „asztal бүтүjét” itt hallottam először. Itt találkoztam a virágos, damaszt ágyneművel, amihez immár huszonharmadik esztendeje simul a kis lábujjkám elalvás előtt olyan öt-tíz perccel.

S felsorolhatnék még sok ilyen túróslepény-illatú életképet, ami azt illusztrálja, hogy számomra nem Csíksomlyó a legszékelyebb hely, hanem a szász Kronstadt. De ennek a szövegnek nincs esztétikai célja, csak le akartam írni egy kartonra, amire a harisnyákat csavarták eredetileg. Annak a nőnek a harisnyáját, akit az este bebalzsamoztak és elvittek, és minden itt a keze nyomát őrzi, például az eperlekvár a szekrény tetején.

Kronstadter

Szemlélődés... aktív várakozás

Adventi időben sokszor hallom a „várakozás ideje” kifejezést, éppen ezért – többször rajtakaptam magam – már nem is figyelek rá. Olykor-olykor unalmasnak, elcsépeletnek tűnik, hogy mindig ezt mondják. Igen, tudom – morfondírozom ilyenkor –, ezt már hallottam, valami újat szeretnék. Az utóbbi időben azonban eltűnődtem: mit jelent számomra az advent? Mitől különlegesebb ez az időszak, mint

az év többi napja? Azt hiszem, a varázsszó tényleg a várakozás. Ennek azonban többféle módja ismeretes: lehet karbatett kézzel, unottan várakozni; lehet türelmetlenül és elégedetlenül vizsgálni a percek lassú múlását, valami izgalmasra vágyva; lehet a napok-hetek gyors egymásutánján sopánkodni, keseregni, hogy nem is jut idő a várakozásra. Aztán egyszer csak eltelik ez az időszak, és észrevesszük, hogy nem is várakoztunk igazán. Már nem tudunk ünnepelni sem, mert az, amit (látszólag nagyon) vártunk, nem hozott semmi különlegeset.

A várakozás megélésében segíthet a szemlélődés, ez a régi gyakorlat, amely háttérbe szorult, és napjaink embere számára sokszor érthetetlennek és értelmetlennek tűnik. Még hogy én?! Üldögéljek, töltsöm az időt, és számláljam a semmit, mikor alig érem utol magam? Na ne... Úgy érzem, a szemlélődés itt kapcsolódik össze nagyon szorosan az előzőekkel: mert hát mi is „várakozunk”, de közben rohanunk, futunk, sok mindent el kell intézni, és közben elfelejtjük, hogy miről is szól a várakozás – időtöltésről. Az, hogy várunk valamire/valakire, mindig az időnk feláldozásával jár. Nem mindegy azonban, hogyan adjuk oda ezt az időt. A szemlélődés arról szól, hogy megpróbálom felfedezni Isten nyomait a mindennapokban: a természetben, a megszokott dolgokban, a hétköznapiakban, életemben. Folyamatosan résen vagyok, mint egy nyomkereső, és figyelem a jeleket: ettől lesz aktív ez a várakozás. Nem azért kell résen lennem, hogy nagy erőfeszítéssel és logikai okoskodásokkal mindenbe belemagyarázzam a Gondviselés jelenlétét, hanem azért, mert Isten valóban csendben, észrevétlenül érkezik. Hallottuk advent első vasárnapján: akár a harmat, úgy érkezik Jézus... Ahhoz, hogy észre tudjam venni, a szív nyitottsága, készenléti állapot és nagylelkűség kell. Mindebben az a furcsa, hogy ha erőlködöm, és görcsösen figyelni akarok, akkor biztos lehetek benne, hogy nem jön össze. Éppen itt a titok nyitja: nem én idézem elő az érkezését, hanem Ő készít folyamatosan elő apró kis meglepetéseket számomra, de ha nem veszem azokat észre, nem kiabál, nem erőszakoskodik, nem ráncigál, hogy „Hé, pajtás, figyelj már!”... Ebben a ráhangolódásban segít a belső csend, az összeszedettség. Az, amikor megengedem, hogy egyszerűen történjenek és legyenek a dolgok, amikor csak rájuk tekintek, és elcsodálkozom: nahát, ez egy virág... egy felhő... egy

asztal... De érdekes a tenyerem... Mi az, amit most belül érzek? Áhá, ez düh... milyen ez a harag bennem? Éhes vagyok... Hogyan adja ezt tudtomra a testem?... Mi ütötte meg fületem-szívemet a mai evangéliumból?... S mindezekben hol van Isten? Olyan ez, mint amikor először pillantok meg dolgokat, mint amikor a kisgyerek kezdi felfedezni a világot, csodálkozik és örül. Csak néhány pillanat az egész, de ez a pár másodperc megváltoztathatja önmagamhoz való viszonyulásomat, és hosszú távon jó irányba alakíthatja embertársaimmal és Istennel való kapcsolatomat is. Persze, ehhez kitartó gyakorlás szükséges, és sok kegyelem... De azt is tudjuk, hogy „Kérjétek, és adatik nektek!”.

Még van egy pár adventi nap... ha eddig nem tettem meg, most elkezdhetem az aktív várakozást. Ahogy keresem a nyomokat, a szívem egyre nyitottabb lesz az Úr befogadására, így karácsonykor valóban szállást találhat lelkemben az Ige. S miközben én az örömteli várakozás megélésén fáradozom, azt is megtapasztalhatom, hogy nem csupán karácsony, hanem advent – sőt, az év minden napja – az apró kis ajándékok ünnepe is, melyek arra várnak, hogy felfedezzem őket.

Jó nyomkeresést!

Both Vanda Erzsébet

Merjünk Ferenc után menni!

- interjú Székely Judittal, dési világi rendi ferencessel -

Cs.: Hogyan lett világi rendi? Hogyan élte meg ezt a döntést?

Sz. J.: Harminc éve élek Désen, és tíz éve vagyok világi rendi ferences. Édesanyám kolozsvári volt, a kolozsvári világi rendi közösségben titkár. Kolozsváron havonta szerveztek alkalmakat a fiatalok és idősek vegyesen. Gitár is volt, énekek, imádság. Szép volt. Nagyon tetszettek ezek az összejövetelek.

De nem csak úgy lettem ferences, hogy édesanyám példáját követtem. Szerettem a vidám lelkületet, fontos volt a természet szeretete... Úgy éreztem, hogy ez a lelkiség áll a legközelebb hozzám, mert így tudnám a leginkább szolgálni Istent. Nagyon szeretem a természetet, kirándulni járni, és általában vidám lelkületű vagyok. Szeretem a fiatalokat, mert feldobódom tőlük, az idősektől meg sokat tanulok.

Aztán ahogy idekerültem Désre, sokat foglalkozott velünk, képzett minket Damján testvér. Jó együtt lenni, együtt dicsőíteni Istent. Jó valahova tartozni. A fiatalokat is erre buzdítom. Két éve vagyok a világi rendben vezető. Kevés a fiatal, de igyekszem, hogy még több fiatal kerüljön be, mert van erre lehetőség.

Cs.: Milyen a kolostor konyháján dolgozni?

Sz. J.: Hét éve már itt dolgozom a konyhán. Azelőtt kereskedelemben dolgoztam, több üzletben is. Boldog vagyok, hogy itt lehetek a templom közelében. Nagy öröm, hogy így naponta járhatok templomba, szentmisére. Nagyon jó az is, mikor fiatalok vannak a kolostorban. Jól érzem magam közöttük, lelkesedem tőlük.

Cs. Mit tart a legfontosabbnak az életben?

Sz. J.: Az értékrendjeimet én már megfordítottam. Mindenkin segíteni akarok, és bocsánatot kérni Istentől a bűnökért. Fontos, hogy békében és szeretetben éljünk. Nagyon szeretném, hogy a gyermekeknek szép jövőjük legyen, és hasznossá tudják tenni magukat a társadalomban, ahova Isten rendelte őket.

Cs.: Nehéz a világi rend regulája szerint élni?

Sz. J.: Az olyan egyszerű! Ferencnek is az evangélium volt a mindennapja. Ha mindenki iránt szeretettel és elnézéssel vagyunk, ha meg tudunk bocsátani, ha nem irigykedünk másokra... A felebarát iránti szeretet... Ha úgy fogadjuk el az embereket, ahogy vannak, akkor már nagyon közel járunk Szent Ferenc lelkiségéhez.

A fiatalokat is bátorítom, hogy merjenek Ferenc után menni. Nem jó az embernek egyedül lenni, jó tartozni valahova. A közösség formál. S ha ugyanolyan, keresztény gondolkodású fiatalokkal ismerkedtek meg, az jó a világban.

csengi

Eltévedt hang

Amikor beléptem, a gyomromban lévő szörnyeteg mérgesen felordított, és megpróbált meggyőzni, hogy forduljak vissza. Mondtam neki, hogy hallgasson, majdsak túléltem valahogy. Úgy tűnt, hogy elképesztően sokan vannak. Aprók voltak, hangosak és szépek. Bemutakoztam, és megkérdeztem, hogy mit kell csinálni. Azt mondták, hogy az majd jön, ne izgassam magam. Leültem hát az egyik apró székre, melyről a fél fenekem lelógott, és figyelni kezdtem. Gyerekek. Felnöttes

Örökfogadalom a Ferences Világi Rendbe

Vasárnap, december 13-án örökfogadalmat tettem a Ferences Világi Rendben. Erre az adventi triduum és a világi rendiek lelki gyakorlatos hétvégéjén került sor. De még nem sikerült feldolgoznom azt, ami aznap történt. Az elmúlt években sokszor gondoltam arra, hogy milyen lesz majd ez a nap, de minden másképp lett.

A fogadalom szertartása igen egyszerű volt, mégis a lelkemben éreztem, hogy most valami nagy dolog történik velem. Az evangélium szerinti életre tett fogadalom nem kis dolog, akkor sem, ha minden kereszténynek ez a kötelessége. Mindvégig az volt bennem, hogy maga Jézus jött el az örökfogadalmamra, és bár több számomra fontos ember nem jött el, hogy együtt örvendjen velem, tudtam, Ő eljött. Véletlen egybeesés volt, hogy éppen az öröm vasárnapján történt mindez.

Nagy ajándék volt számomra, hogy ott láthattam olyan embereket, akik értem jöttek aznap a ferences templomba. A sekrestyéből kijöve sorban álltak az emberek, hogy köszönthessenek. Köztük Ilona néni, az öregotthonból, legyőzve a hideg és a toloszék okozta nehézségeket. Legtöbbet a csoport jelentett számomra, aki a családomat pótolta. A tőlük kapott liliom még mindig emlékeztet a vasárnapra. Az együtt elfogyasztott ebéd, a ferences testvérek jelenléte széppé varázsolta az ünnepet. Köszönöm nektek, akik mindent megtettetek, hogy boldog legyek ezen a napon, személyesen, vagy az ima által!

Orsi

Várni a világvégét

A H1N1 influenzavírus

A vírusok általában nagyon picik, így az emberi szervezetbe nagyon könnyen bejuthatnak, sőt olyan helyeken is behatolnak, ahol a baktériumok nem. Sőt annyira primitívek, hogy nem sejtjük, hanem virionjuk van. A vírusokról tudni kell, hogy saját maguk nem képesek az életben maradáshoz szükséges anyagokat létrehozni, tehát egy gazdára van szükségük. A gazda és vírus közötti kapcsolat szigorúan parazitizmus. A vírusokban mindig csak egy fajta nukleinsav található,

ami lehet dezoxiribonukleinsav, és ekkor DNS-ről beszélünk, vagy ribonukleinsav, és akkor RNS-e van a vírusnak.

Mivel a H1N1 az *Orthomyxoviridae* családba tartozik, erről írok többet. Ebben a családban RNS-t tartalmazó vírusok találhatóak. Három alfaja van: A, B és C. Az A típusba tartoznak a járványos influenzák az embernél és a sertésnél, ide tartozik a H1N1 is. Tehát ez a vírus RNS típusú. Több fajta fehérjét tartalmaz, de a két legfontosabb a hemagglutináz és a neuraminidáz. Gömb alakú, és ez a két enzim úgy van rajta, mint valami tüskék, kb. 50-120 nm az átmérője a virionnak. A H1N1 vírustörzs volt felelős az 1918-ban kialakult spanyolnátháért is. Azóta nagyon sokat változott, vagyis mutálódott. Helytelenül nevezik sertésinfluenzának, mert csak annyi köze van a sertéshez, hogy a sertés- és az embervírus rekombinálódott.

A vírusok általában azért ijesztőek, mert nagyon hamar tudnak mutálódni, és ezért is nehéz egy jó védőoltást létrehozni. Mire bekapod az oltást, lehet, hogy neked már egy másfajta típusú vírusod van. De fontos tudni, hogy a H1N1 vírus nem rosszabb, mint akármelyik vírusos fertőzés. A bacik által terjesztett meghűlésben is halnak meg évente sokan. Ideje lenne véget vetni a sajtóból áradó ijesztgetéseknek úgy a vírussal, mint a védőoltással kapcsolatban. Ebből a néhány sorból is láthatjuk: a világvége-hangulatnak semmi alapja nincs.

Eszter

Francesco testvér nyomán

(híres ferences harmadrendiek)

Dsida Jenő (1907–1938)

Dsida Jenő verseit mindig is nagyon szerettem, de nehezen tudtam volna megfogalmazni, hogy miért. Valamiképp közel álltak hozzám, a szívemhez szóltak. Nemrég olvastam arról, hogy szerzőjük ferences világi rendi volt, s igazából nem lepott meg túlságosan a hír. Valahogy természetesnek tűnt. Most csupán pár gondolatot fogok leírni személyiségének erről az oldaláról, inkább igyekszem átadni a szót magának Dsidának, az ő hitvallását, vallomásait idézni.

Dsida mélyen vallásos, hitüket a mindennapokban is megélő szülők közt nőtt fel. Gimnazista volt, mikor családjá Szatmárnémetibe költözött. Az itteni ferences templomban ismerkedett meg a kis Jenő a

ferencességgel és Szent Ferenc alakjával. Itt olvasta először tizenhat évesen a Naphimnuszt is, amiről később így írt: „Tizenkét éve annak, hogy először olvastam ezt a verset, és ma megdöbbenek arra a sötét gondolatra: milyen iszonyú, milyen vigasztalan volna az életem, ha nem ismerném. Olyan vers ez, amely nélkül nem lehet élni, vagy legalábbis nem lehet boldognak lenni. ... A Naphimnuszt olyan örök, mint maga a Nap, és mint az ember vágya a jóság és boldogság után.”

Később Dsida Kolozsvárra ment tanulni, s az itteni ferencesek, különösen P. Trefán Leonárd (akiről így írt: „Vigasztaló, bátorító, jóságos barát, aki az assisi nagy Szent tanításait szívta magába s most azokkal simogatja a szenvedők, kétkedők és minden boldogság-keresők lelkét.”) és a kolostor nyomdájában kiadott ferences lelkiségű olvasmányok szintén igen mélyen hatottak rá. Valószínűleg ekkor döntött úgy, hogy ő is belép az itteni harmadrendi közösségbe.

Ami leginkább megfogta az érzékeny lelkű ifjút, az Szent Ferenc határtalan életöröme és hite volt, egész világot átélő, mindent és mindenkit befogadó és szerető, mindig megbocsátó és derűs lelkülete. Mint gyerekkorától súlyos szívbajjal küszködő, a közeli halál tudatában élő embert, különösen megérintette az, hogy – mint ő maga fogalmazott – Szent Ferenc „szívéből el nem fogyott az ujjongás és arcáról még az omló könnyek között sem tűnt el a mosolygás fénye”. Így áradozik róla: „Ó, csodálatos Szent Ferenc. Nincs semmije, de övé az egész kitárt, napsugaras szabad világ, és övé az Isten. Ő a tökéletes, legteltesebb lemondás, és ugyanakkor ő a legtökéletesebb boldogság.” „Aki számára meleg esőként hullott az isteni jóság a kegyelmek magasából, és aki olyan határtalanul szerelmes volt az emberszerető, világot becéző kedves Istenbe, hogy majd megpattant a szíve a határtalan szerelemtől.” „Mindig úgy látom magam előtt Szent Ferencet, mint csillogó szemű karmestert, aki tengerparti sziklán állva az egész világnak egyszerre vezényli szelíden és mégis parancsolóan, vidáman és szuggerálóan a roppant himnuszt: Isten dicséretét. Milyen szép is a világ így!”

Ferenc hatására az ifjú költő így írt 1929-ben önmagáról: „Most huszonkét éves vagyok, de napról napra fiatalodom. Éjszakáinként szépeket álmodom, rendületlenül hiszek Istenben és az emberekben. Hiszek a nőben, a versben, a szépség és a jóság missziójában.” Erről a hitéről ír *Kóbor énekek* című ciklusában is:

Mint lehetne megmagyarázni,
 hogy hiszek? Csak megáradón tudom
 kicsordítani magamból a

*misztérium szelíd borzongását,
 a feltámadás tavaszi mámorát,
 az egyetlen útra sugárzó fényt.*

A ferences lelkiségben is gyökerező határtalan élet- és természetszeretete jelenik meg híres – talán sokunk által már ismert – verseiben, a *Miért borultak le az angyalok Viola előtt* és a *Kóborló délután kedves kutyámmal* címűekben, utóbbiban Dsida felidézi a gubbiói farkas elé induló Ferenc alakját is, aki megnyugvást, boldogságot, megelégedettséget hagy mindig maga után. Olvassuk újra ezeket a verseket!

Karácsonyra készülődőben pedig éljük meg Szent Ferencet szívébe fogadó, „az örök Mosolygás lábai elé” igyekvő költőnk szavait: „Örvendezzünk mindenkor minden tiszta örömmel, legyünk feltárt szívű, égő szemű, vidám, örök gyermekek, mert az igazi kereszténynek nincsen mitől félnie és rettegnie. Nem kötöttük a szívünket semmihez, ami alámerülhet, és a mélységbe ránthatja a szenvedélyek ezer szálával hozzá kötött lényünket.”

Bővebben olvashatunk minderről Sas Péter: A Szent Ferenc-i lelkiség hatása Dsida Jenő költészetére [In Lisztóczy László (szerk.): *Poeta angelicus*. Dsida Jenő Baráti Kör, Eger, 2003, 21–39] című tanulmányában.

Kántor Emese

„Ki vagy te, édes Istenem? S ki vagyok én?”

Ki vagyok én, az ember, aki gyermekként születik ebbe a világba, tarsolyomban talentumaim magvaival, és hosszú fejlődés folyamán érek felnőtté?

Világra születésünkkel elveszítjük azt az egységet, amelyet méhen belüli életünk folyamán megtapasztaltunk. Nincs többé, ami beburkoljon, megvédjen, amivel egyek legyünk. Így egyre nagyobb mértékben kényszerülünk önállósodni.

A csecsemő számára még nem létezik a külvilág fogalma. A világ és ő egyek, illetve csak ő létezik, nincs tisztában teste és lelke határaival. A fizikai kontaktus, a ringatás, simogatás, ölben tartás folyamán megtanulja, hogy teste nem végtelen, határai vannak, és létezik a világ, amelynek ő csak része. Testéhez hasonlóan lelkének is meg kell tanulnia, hogy nemcsak ő alkotja a világot. Ez egy fájdalmas folyamat.

Édesanyjával szimbiózisban élve úgy gondolja, elég csupán kívánnia valamit, az édesanyja rögtön tudja, hogy éhes, fáradt, fél vagy szeretetre vágyik. Meg kell tanulnia, hogy belső világa nem annyira nyilvánvaló mások számára, és ki kell tudnia fejezni vágyait. Nem tudja megkülönböztetni saját érzelmeit és gondolatait a körülötte levő emberek, főleg édesanyja érzelmeitől és gondolataitól.

Ha szereti édesanyját, úgy érzi, az édesanyja szereti őt. Ha haragszik édesanyjára, amiért nem eteti meg, amikor éhes, vagy amiért nincs mindig mellette, ha vágyik rá, úgy érzi, az édesanyja haragszik rá, ártani akar neki. Nem tudja édesanyját a maga teljességében látni, hibáival és erényeivel, szeretetével és hiányosságaival. Úgy éli meg, hogy két édesanyja van: egyik, aki szereti, egyik, aki elhanyagolja, netalán gyűlöli. Két-három évnek kell eltelnie, amíg képessé válik elfogadni, hogy van egy őt szerető édesanyja, aki bár minden tőle telhetőt megtesz, hogy kielégítse vágyait, mégsem tökéletes.

Az újszülött képtelen saját szükségleteit kielégíteni, teljes mértékben függ édesanyjától. Nemcsak fizikai, hanem lelki szükségletei kielégítését is csak édesanyjától kaphatja meg. Ha fél, ha egyedül van, ha szomorú, ugyanúgy édesanyjától várja ezen érzelmei, mint éhség-, szomjúság-, fáradtságérzetének megszüntetését.

Magatehetetlen, saját korlátainkat és határainkat nem ismerő, szimbiózisra vágyó csecsemőként születünk a világra. Egész életünk folyamán próbálunk fejlődni, de néhányat kezdeti, gyermeki tulajdonságainkból kisebb-nagyobb mértékben megtartunk. Azért fontos tudnunk erről, hogy rajtakapjuk magunkat, amikor e gyermeki vonások vezetnek bennünket embertársainkkal, önmagunkkal, sőt Istennel való kapcsolatunkban. Ha észrevesszük, hogy ezek a gyermeki erők működnek bennünk, nem szabad hibáztatnunk magunkat, hanem gyengeségeinken mosolyogva kell törekednünk érettebben viselkedni.

Érdeemes elgondolkodnunk, hogy a következő kérdések milyen mértékben vannak jelen életünkben:

Meg tudom különböztetni a saját érzelmeimet attól, amit más érez irántam? Kaptam-e rajta magamat, hogy másoknak tulajdonítottam dühömet, szeretetemet, félelmemet, kisebbségi érzésemet, mintha a másik ember gondolná azt rólam, holott ez a saját véleményem, hozzáállásom magamhoz?

Merem-e látni önmagamban és embertársaimban a jó és rossz tulajdonságok kettősségét, vagy attól félek, nem fér meg egymás mellett a kettő, ezért vagy túlidealizálok, vagy túlságosan elmarasztalok másokat és önmagamot?

Amikor embertársaimtól segítséget kérek, konkrét dolgokban teszem ezt, vagy azt várom tőlük, hogy urai legyenek érzelmeimnek, és irracionális módon megnyugtassanak? Amikor mesélek magamról, azért teszem, hogy csillapítsam a bennem levő feszültséget, másra ruházom át a kellemetlen érzelmeimet, mint ahogy a csecsemő anyjától várja a saját érzelmei feletti kontrollt?

Saját pesszimizmusomat, dühömet tulajdonítom-e Istennek, tudatában vagyok-e annak, hogy akár Istenre is vetíthetem mindazt a negatívumot, amelyet nem akarok beismerni magamnak?

Isten előtt be tudom-e ismerni, hogy egyaránt vannak bűneim és erényeim, vagy hol egyiket, hol másikat hangsúlyozom túl, lelkiállapotomnak megfelelően? Mindkettő sarkítás, és jó tudatosítanom, hogy Isten úgy szeret engem, ahogy vagyok, ő nem fél és nem félt attól, hogy bűneim miatt elveszítem erényeimet.

Istennel való kapcsolatomban hajszolom-e, hogy Isten uralja az én érzelmeimet, ő nyugtasson meg csodák folytán, vagy érett személyként tudom eléje tárni minden gondomat és örömeimet, Vele megbeszélve mindazt, ami az életemben jelen van?

Nagy Lilla

Ferences közösségek Kolozsváron 3. - A missziós csoport

Sorozatunk következő részében egy olyan csoportról írunk, akik meghatározták a kolozsvári ferences élet egy időszakát, és akiknek életében szintén mély nyomokat hagyott az együtt megélt pár év. A következő beszámoló egy volt csoporttag emlékeiből származik.

1999-ben, egyik őszi estén két ferences állított be a piarista templom melletti egyetemi lelkészség felső termébe. Damján és Leó testvér voltak. Azonnal felkeltették az érdeklődésünket, egyik humorával, másik komolyságával, és felajánlották, hogy aki missziózni akar, másnap jöjjön a ferences templomhoz, onnan indulunk Szamosújvárra, missziózni. Az, hogy mire vállalkozunk, kevésbé volt világos, mint az, hogy ez a hívás vonzó. Szamosújváron misszió volt. Ennek egyik célja az lehetett, hogy az egyházközségtől

eltávolodott híveket megszólítsa. Kettesével kerestünk fel ilyen családokat, akik, miután meggyőződtek, hogy nem vagyunk „pokaitok”, beengedtek, és általában hosszasan elmesélték, hogy miért rossz ez és ez a pap. Amit mi tehetünk, meghallgattuk a sérelmeiket. Aztán sorra jöttek a mélyvizek: nagy meglepetésünkre „prédikáltunk” Leó testvérrel együtt, további missziókon vettünk részt, Déván helyettesítettünk nevelőket egy-egy hétvégére, meglátogattuk a marosvásárhelyi árvagyerek-központot, voltunk szegénykonyhán segíteni, rendszeresen segítettünk a kenyérsztásban keddenként a ferences templomban, segélycsomagot is vittünk ki rászoruló embereknek. Bernardin testvér is missziós szimpatizáns volt. Ha jól emlékszem, vele osztottuk a kenyeret.

Az aktivitás mellett beszélgetni, imádkozni is összegyűltünk. Vasárnap esténként találkoztunk, olyankor zsolozsmáztunk, néha énekeltünk is, majd különböző témákról beszélgettünk. Az asztalitenisz sem maradhatott ki. Időnként szerveztünk szentségimádást a templomban. Főként ünnepek előtt lelkigyakorlatokon vettünk részt Csíksomlyón és különböző helyeken, valamint kirándultunk. Egyik karácsonyra sálát kötöttünk Leó és Misi testvérnek, sötétbarna szűrős fonalból, hogy az aszkézis se lássa kárát. Különleges sálak voltak, mivel együtt kötöttük, és a címzettek nevei is felkerültek rájuk. A közösen készített ajándék kedvéért átmenetileg a missziós csoport férfitagjai is megtanultak kötni. Nem derült ki, hogy értékelték-e hosszú távon is a munkánkat, közösségépítés szempontjából mindenképp hatékony tevékenység volt. Sokat nevtünk, különösen, amikor a fiúk kezükbe vették a kötötűt. Jegyzőkönyv is készült a sálkötésről, talán még megvan valahol. Leó testvér mondogatta nekünk: „Nagy-szerűek vagytok.” Egyszer a szerűeket elhagyta és azt mondta: „Nagyok vagytok”. 😊 Ritka egy pillanat volt. Hasonló ritka pillanatra még egyszer emlékszem, amikor az egyetemi évek vége felé kissé aggódva érdeklődtünk a missziós csoport sorsáról, amire ő ezt válaszolta: tovább folytatjuk, egészen öreg korotokig – és hozzátette: Én majd odaátról kísérlek.

Összesen körülbelül huszonöt egyetemista fordult meg a csoportban, amiből körülbelül tizenhét aktív tag maradt. Többen lemorzsolódtak, viszont idővel új tagok is csatlakoztak a csoporthoz az egyetemisták köréből. Szoros „testvéri” kapcsolatok alakultak ki

közöttünk, két házasság (kis híján három) is létrejött a csoport tagjai között. Talán legjobban azt szerettük, amikor beülhettünk a mikrobuszba, és irány missziózni. Jobbik esetben időközben kiderült, mi lesz a feladat. Leó testvér szerette a spontaneitást. Voltak lappangó időszakaink is. Olyankor páran, harcosabb fajták 😊 asztalra tettük a helyzetet, és megvitattuk, miután talán erősödtek köztünk a szálak. Volt egy „főnökasszony” a csoportban, egy „anyjuk” és egy „apjuk”. Talán azért, hogy Leó testvér se fáradjon el. 😊 Az utóbbi címek egy színdarab következtében ragadtak ránk, amit Keresztúron adtunk elő a tékozló fiú története nyomán.

A missziós csoport mindaddig működött, amíg tagjai szét nem széledtek Kolozsvárról. 2003-ban ballagott el a csoport tagjainak nagy része, utána még néhányan maradtak, és a végzetek is visszajártunk még jó ideig. Szentmise keretében búcsúztunk el, kaptunk egy-egy olajfa keresztet a nyakunkba, ami arra volt hivatott, hogy emlékeztessen a missziós feladat folytatására ott, ahova kerülünk. Az idén volt a csoport alakulásának tizedik évfordulója, aminek alkalmából felmerült néhányunkban egy találkozás ötlete. Ez sajnos nem valósult meg. De talán jövőre, 10+1 év mottóval. 😊

Elmondhatom, bizonyára a többi missziós „testvérrel” együtt, hogy azóta is a ferences lelkiség áll a legközelebb hozzám, azóta is szeretem imádkozni, főleg énekelni a zsolnárokat. Kétségkívül mindannyiunk egyéniségét meghatározták a missziós évek, és hiszem, hogy mindegyikünk valamilyen módon tovább hordozza életében és környezetében a missziós lelkületet.

Tőke Andrea

Ez az, amit tennem kell

(rovat a hivatás- és útkereséseinkről)

Mindig is jól ment nekem a tanulás, ezért nyolcadik osztály után matematika–informatika osztályba iratkoztam, mert az tűnt a legszínvonalasabbnak. De már akkor tudtam, hogy nem ezzel szeretnék foglalkozni. A líceum utolsó két évében kezdtem el komolyabban töprengeni azon, hogy hogyan is legyen tovább, de a válasz sokáig késett. Sokkal hamarabb tudtam, hogy mi minden nem szeretnék lenni (pl. pénzügyi szakember, menedzser, orvos, kétkézi munkás, sportoló, színész, úrkutató, fizikus), mint azt, hogy akkor hát mit is szeretnék.

Ami leginkább meghatározta, hogy a tanári pályát választottam, tanárain magatartása volt. Elsősorban V–VIII. osztályos osztályfőnöknőmé, aki mindig javunkat akarta, kiállt mellettünk akár az igazgatóság ellenében is, és mindig adott mindenkinek egy újabb esélyt. Újra bizalmat szavazott, akkor is, ha kijátszották. De legalább ilyen erősen hatott rám a líceumban ért csalódás, több ottani tanárom negatív példája. Az fájt, hogy gyakran csupán a tananyag leadását, esetleg néhány kiemelkedő tanuló versenyeken szerepeltetését tartották feladatuknak. Az igazi megértés, az igazi közelség viszont hiányzott, sokszor nem éreztem azt, hogy valóban miattunk vannak ott.

Ezek az élmények adtak erőt elhatározásomhoz. Úgy éreztem, legalább a szándék terén tudnám náluk jobban csinálni. Azaz bár sok tulajdonságom nem igazán ideális a tanárság szempontjából, de a segíteni akarásom megvan.

A tanárságon belül azért választottam a magyar szakot, mert tudtam, hogy csak olyasmit érdemes tanítani, amit én magam szeretek, különben nem leszek hiteles. Na meg a magyart olyan tantárgynak érzem, aminek kapcsán el lehet beszélgetni, sokféle dologról szót lehet ejteni, s ezáltal életre nevelni. Ezzel a céllal jöttem az egyetemre, ezzel is végeztem azt el annak ellenére, hogy elég nehéz szak volt, de erősített, hogy végig láttam magam előtt a célt. S ez az, ami most, a mesterizés alatt is erőt ad, valahányszor ellankadnék.

Döntésemhez persze imáimban kértem Isten segítségét is, aki a felfelbukkanó kételyek ellenére folyton újra meg újra megerősített és megerősít. Még hivatásom választásakor szembetalálkoztam egy közösségi együttlétlen azzal az igeréssel, amiben úgy éreztem, a „ha valaki tanít, tanítson” (Róm 12,7) szavak nekem szólnak. Azóta többször is kerültem szembe elbizonytalanodásaimkor tanításról szóló igékkel, máskor pedig társaim (tanárok, diáktársak vagy ismerősök) biztató szavai, vagy a tanítási gyakorlat reménykeltő tapasztalata erősített meg.

Továbbra is érzem a felelősség súlyát, s azt, hogy sok tekintetben nem vagyok megfelelő a feladatra, de már tudom azt, hogy bizonyos hiányosságok pótolhatóak (igyekszem is dolgozni rajtuk), másokkal pedig együtt lehet élni (pl. valószínűleg nem leszek a legkreatívabb és legjátékosabb tanárnő, de lelkiismeretesen igyekszem majd végezni feladatomat, mindig tanítványaimat tartva szem előtt). Adja Isten, hogy az Ő dicsőségére szolgálhassam majd a rám bízottakat!

Kántor Emese

Szamártestvér

(rovat a makacs és bohókás emberi testről)

Egy kis embriológia

Egész életemben lenyűgözött az a csoda, amelynek során két sejtecskéből ember lesz. Ezért gondoltam, írok egy pár dolgot a megtermékenyítésről, barázdálódásról, beágyazódásról (nidáció) és a magzat fejlődéséről (egy következő cikkben). A megtermékenyítés az a folyamat, amelynek során a spermium behatol, és egyesül a petesejttel, és így kialakul a zigóta. A megtermékenyítés helye a méhkürt oldalsó harmada. Miután a spermium behatol a petesejtbe, a két sejt sejtmagja egyesül. A zigóta barázdálódása egymást követő mitózisok (számartó osztódás) sorozata révén történik, ez a folyamat a megtermékenyítés után kb. 30 órával kezdődik, és megközelítőleg 4 napig tart. A zigóta méhkürtben való áramlása 3 napot tart, ez az állapotosság preimplantációs (beágyazódás előtti) méhkürti szakasza. Ilyenkor a zigóta szabadon áramlik a méhkürtben, és a megtermékenyítéstől kb. 4-5 napra vagyunk. A beágyazódás a megtermékenyítés utáni 6. napon történik, és megközelítőleg 5-6 napot tart. Úgy az embrió, mint a méhnyálkahártya felkészül a nidációra. Eltűnik a *zona pellucida* (a zigóta körül található), amely meggátolta a zigóta beágyazódását. A méhnyálkahártya megvastagszik, mirigyei proliferálnak (burjánzanak), és érhálózata bőségessé válik. A blasztociszta (zigóta) egy bizonyos enzimet termel, amely lehetővé teszi a méh endometriumának a feloldását, így lehetővé válik a blasztociszta besüllyedése. A blasztociszta áttöri az endometrium rétegeit, átszakítja a mirigyeket és a kapillárisok falát, és mélyen beágyazódik a strómának nevezett részbe. A beágyazódás kiváltja a placenta kialakulását. A beágyazódás folyamata az elülső vagy hátsó méhfalon vagy a méhfenék falában történik. Tudom, durva így leírni, de így leszünk.

Eszter

Gyermeket várni...

Első gyermekünk négy hónapos, több mint két éve vagyunk házások, mindig reméltük, hogy Isten gyermekeket is ad majd nekünk. Így férjemmel együtt nagyon boldogak voltunk, amikor megbizonyosodtunk felőle: érkezében van a kis „jövevény”. Valahogy már a terhességi teszt elvégzése előtt éreztem (vagy reméltem), hogy ott van. Néhány napig csak magunkban örültünk, majd elkezdük „világgá kürtölni”. A szüleinknek karácsonyi ajándék volt, hogy unokájuk születik, mindenki boldog volt, és elkezdődött a várandósságom.

Sok elhatározással vállaltam ezt az állapotot, amikről közben többé-kevésbé le kellett mondanom. Én is – ahogy valószínű minden kismama – előre elhatároztam, hogy: semmilyen gyógyszert nem szedek be, tornászni járok az utolsó percig, nem nyugtalankodok, stb. Lassan azonban ezekről mind le kellett mondanom és szépen rádöbenni, hogy a gyermek Isten ajándéka, az állapotosság szövődménymentes lefolyása pedig kegyelem. Összességében véve fizikailag egy nagyon kellemes állapoton mentem keresztül, csodálatosak az első rugdalózások, majd az egyre erősödő magzatmozgások. Kisfiam születése kellemes emlék, félelmetes volt érezni, ahogy együtt küzdöttünk azért, hogy végre „láthassuk egymást”, felemelő volt a vele való találkozás.

Lelkileg is sok minden játszódott le bennem: hol boldog voltam, hol félelmekkel teli, próbáltam készülni az előttem álló új szerepre, igyekeztem ráhangolódni a bennem növekvő kis emberre. Hangulatom csak ritkán volt ingadozó a hormonális változások következtében. Számos dologban éreztem magamban változást, az új szerep közelebb vitt a felelősséghez, és sok mindenben bátrabbá tett.

Örömmel mondhatom, hogy várakozásom nem volt magányos annak ellenére, hogy én hordtam testemben a kisbabát, férjem állapotosságom minden szakaszában mellettem állt, együtt készültünk arra, hogy bővüljön a családjuk; kíváncsian vártuk, milyen lesz majd hármásban.

Nyugodt lélekkel elmondhatjuk, hogy gyermeket várni és vele élni számunkra öröm és megtiszteltetés, életünk szebb és teljesebb lett vele együtt. Próbáljuk megtanulni, hogy ha csak fele annyira tudnánk az Istennel való találkozásra vágyani, mint ahogy a gyermekünk után, akkor Isten teljesen beléphetne a mi életünkbe.

K. N.

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Gyakran be kell térnünk a templomokba, s tisztelnünk és becsülnünk kell a klerikusokat, még ha mindjárt bűnösök is, nem annyira önmagukért, mint inkább hivatalukért és Krisztus szentséges testének és vérének szolgálatáért....” (Szent Ferenc)

Bika (április 21.–május 20.):

„Mint az eljövendő világ tanúi, hivatásukhoz hűségesen azon legyenek, hogy a szív tisztaságát megszerezzék, hogy így szabadon szerethessék Istent és testvéreiket.”(A Ferences Világi Rend Regulája)

Ikrek (május 21.–június 21.):

„Aki megtapasztalja szívében a szeretet áramlását, akkor is ajándékban részesül, ha továbbadja a szeretetet. Csak a kiáradó szeretet tesz boldoggá. A valódi szeretetet nem kell fogva tartanod, nem kell görcsösen féltened másoktól. A meg nem osztható boldogság túl csekély ahhoz, hogy valóban boldoggá tegyen bennünket.” (Anselm Grün)

Rák (június 22.–július 22.):

„Engedd el, ami nyomaszt téged, fogadd el, ami jön. Légy nyitott a pillanatra, légy nyitott arra, ami éppen feléd tart.”(Anselm Grün)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„És miként az Úr mondja, ne hánytorgassák mások parányi hibáit, hanem a magukét gondolják át lelkük keserűségében.” (Szent Ferenc)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Várakozni annyit jelent, mint elutasítani a halogatást. Lustaságunk elaltat minket, jobb lenne nekilátni a cselekvésnek ahelyett, hogy fontolgatnánk tennivalóinkat.” (P. Destoop)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Ha Isten úgy gondolta, hogy lehet valamit kezdeni az emberiséggel, és elküldötte Krisztust, te se mondj senkit reménytelen esetnek.” (Szent-Gály Kata)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Hogy az Ige megtehesse első gyermeklépéseit a földön, időre volt szüksége, idő kell nekünk is, hogy bennünk Isten gondolatai elinduljanak.” (Szent-Gály Kata)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„Ha valaki mindig csak a kötelességeit teljesíti, ráadásul túl sokat követel magától, ne csodálkozzon, ha elkerüli a boldogság.” (Anselm Grün)

Bak (december 22.–január 19.):

„Ne félj, minél szegényebb vagy, annál inkább szeret téged Jézus. Messzire elmegy, hogy megkeressen, ha néha-néha eltévedsz egy kicsit.” (Kis Szent Teréz)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Az érdem nem abban áll, hogy sokat teszünk vagy mondunk, hanem inkább az elfogadásban, abban, hogy nagyon szeretünk... Engedjük, hogy megadja nekünk Isten mindazt, amit nekünk szán. Abban áll a tökéletesség, hogy megtesszük az ő akaratát.” (Kis Szent Teréz)

Halak (február 19.–március 20.):

„Amint elhiszed, hogy Krisztus keres, felkutat, életre kelt, megerősít téged, tekinteted biztonságot fog sugározni, mosolyod vigasztal, szíved erős, szilárd, megértő lesz, mely serkenti másokban az emberi és keresztényi növekedést.” (Maria Pia Giudici)

Léonie

Regény

A délutáni nap fénye fáradtan zuhant be a tenger vizébe, ahonnan a hullámok ezer darabra törve vitték tovább, messze, talán Kína fele... Korea fölött az ősz uralkodott ezidőtájt. Több tucat ember várakozott a parton, egy Kína déli része felől érkező hajóra. A hajó már feltűnt a láthatáron, lassan, méltóságteljesen szántva a vizet.

Myeon Hwa reggel óta a parton álldogált. Most egy szobor nyugalmával nézte a közeledő hajót. Kisgyermekkorában látta utoljára a tengert, és most is mély benyomást tett rá. A távoli, az ismeretlen vonzása hatalmában tartotta. Lelke mélyén végtelen vágyat érzett valami után, amit maga se tudott megnevezni, talán a boldogság, az élet, az örökkévalóság, valamilyen isten... Valami, aminek hiánya miatt üresen vergődött a lelke. Repülni szeretett volna, szárnyra kelni, lebegni súlytalanul. Fiatal volt, lelkében még egészen ártatlan, de érezte, hogy a gyerekkor nyugalmából ki kell lépnie. Gyerekkorában azt hitte, a tenger rejti magában jövőjének titkát. Talán, mert apja sokat mesélt utazásairól a távoli Kínában... ahonnan ajándékokat hozott neki, Mee Geumnek és az anyjának. A régi szép időkben. Mert valami sötét lebegett a házuk felett, ezt tudta. Az anyja szótlan lett, és elhanyagolta őt, az apja, követte történt kinevezése óta, egyre ritkábban vetődött haza. Ez alkalommal hat hónapot volt távol. Nem, azt nem hitte, amit Hye Seon, a dajka vert be az anyja fejébe, miszerint az apjának van egy másik családja Kínában. Hiszen akkor talán vissza se jönne. Hye Seon mesés fantáziája mindig bosszantotta. Mióta Mee Geum elment a palotába, még magányosabb lett. Mee Geum fiatalabb volt, mint ő, de igen közel álltak egymáshoz, míg az élet szét nem választotta őket. Azóta, hogy a hercegnő szolgálatába került, igen ritkán látta.

Mi Ri látogatásai is megszűntek, mióta a keresztény misszió házába ment. Apja megtiltotta, hogy odamenjen. Pedig Mi Ri nagyon érdekes dolgokat mesélt neki. A levelezést szerencsére nem sikerült megszüntetnie, Mi Ri megtalálta hozzá az embereit.

A hajó egyre közelebb került. Nemsokára vége az álmodozásnak, gondolta Myeon Hwa. Ott kell lennie az apjának, aki dühös lesz, hogy

miért jött utána, még mielőtt megtudná, hogy az anyja beteg, és arra kéri, jöjjön haza.

Hátranézett. Hye Seon ott őrködött fölötte, háttérben a velük jött szolgák álldogáltak. Myeon Hwa ismét rabnak érezte magát. Pedig egy kis időre elfeledte kalitkáját. A szél belekapott vékony köntösébe. Már csak ő várt a dombon. Az emberek a kikötő felé igyekeztek. Kereskedők, mindenféle népség. És egy magas, fehér bőrű idegen. Egy idős férfi. Myeon Hwa látott már ilyent. Titokban tetszett neki az európai ember újszerűsége. Mi Ri ilyenekkel lakott. Keresztényekkel. Egy napon majd ő is megismeri őket, akármilyen történik. Néhány éve még kegyetlenül üldözték őket, Mi Ri anyja is akkor vesztette életét. De most ott vannak a közvetlen szomszédságukban, bár még sosem került a közelükbe, mert anyja igen féltette.

Valaki megérintette a vállát. Hye Seon volt, az öregedő dajka, akire az anyja rábízta. A hajó már látótávolságba került, tisztán ki lehetett venni a fedélzeten állók arcát. Amint apja arca után kutatott, egy csoport idegenbe ütközött a tekintete.

– Ott van az apád! Hála az égnek, még egyszer visszajött! Szegény anyád... – motyogta a dajka.

Myeon Hwa megborzongott. Most meglátta őt. Csodálkozó tekintettel meredt lányára és házanépére. Arca vidámnak tűnt, integetni kezdett, a két nő megdöbbenésére.

Myeon Hwa kíváncsi tekintettel méregette az idegeneket. Egy magas férfi egy szép arcú, különlegesen öltözött nőt segített le. Ötön voltak. Az idős ember várta őket, mind nagyon boldognak tűntek. Hogyne, hiszen szabadok. Eljöttek ebbe a messzi országba. Vajon ők is keresztények? Milyen világos az arca annak a szép nőnek, a haját pedig kis fátyol takarta. Olyan, mint egy hercegnő... Az idősebbik nő is ugyanolyan ruhában.

Egy pillanatra megfélekedezett apjáról, aki egy embere kíséretében éppen elhagyta a hajót. Min Cheon Su nem volt túl magas, de látszott rajta, hogy igen fontos ember, és annak is tartja magát. Elégedettnek tűnt, és egyenesen lánya felé sietett, aki bizonytalanul lépegetett előre, nem tudva, milyen fogadtatásra számíton.

– Anyád küldött? – kérdezte, még mielőtt Myeon Hwa megszólalhatott volna.

– Igen... Kér, hogy jöjj haza sürgősen, mert igen rosszul van, napok óta láz gyötri... Régen láttunk... Reggel óta nagyon vártalak! Minden rendben ment?

Cheon Su vonásai megenyhültek. Egy pillanatra megnyugodott tekintete lánya arcán. Törekeny arca, finom, még gyermekes vonásai, bizakodó, de szomorúságot rejtő mély szemei már a virágba boruló nőt sejtették. Myeon Hwa nem volt nagyon szép, de törekenysége különlegessé tette. Sötét haja frissen csillogott a napfényben. Szerény volt, igen szerény, apjához képest. Tekintetében most aggodalom ült. Olyan, mint az anyja volt lánykorában – gondolta Cheon Su –, de azóta tönkretettem. Vajon ez is olyan lesz, mint ő? Lesz-e ereje ahhoz, ami rá vár? Vagy összeroppan, ha már nem lesz fontos? Ez is igen érzelmes, ami nem fog a javára válni azon a pályán, amit neki szántam. Le kell törnöm benne ezt a naivságot. Különbén a Min család jövője nem lesz túl fényes. De kár, hogy nem született fiam! Tanulnia kellene. Jó, hogy legalább írni tud.

– Minden alkalommal szebb leszel, valahányszor viszontlátlak. Hosszú volt ez az idő. De ne búsulj, jobbra fordul a te sorsod is, lányom. – mondta hangosan, de szinte önmagának.

Myeon Hwa szemei megpihentek a keresztényeken. A fáradt nap éppen bebukni készült a tengerbe. Nem tudta, hogy amit róla megírtak, már elkezdődött.

– folytatjuk –

Léonie és Attila

Egy hajszálon múlt...

Egy kis hajhagymában megfogant a vágy, hogy ő is hajszálat hozzon létre a kislány fején. Nagy lendülettel szívta magába a vérerek által hozott tápanyagot, sejtjei gyorsan osztódtak, termelték a keratint.

Bár mindent megtett, hogy mielőbb megnőjön a hajszál, mégis sokat kellett várnia. Hiszen a hajszálak lassan nőnek. De mint mindenkinek, aki valami nagyot és szépet akar alkotni, nehezebb esett a várakozás. Hogy elüsse az időt, és csitítsa vágyait, ábrándozni kezdett. Ha a valóságban várnia kell, legalább álmaiban láthassa kinőni magából a gyönyörű hajszálat.

Elképzelte, hogy lenszőke hajszálat növel majd, karcsút, vékonyat, selymeset, gyöngédet, de mégis erőset. Gyönyörű

hullámosat, amelyért mindenki megdicséri majd a kislányt, és rácsodálkozik gyönyörű hajára. Maga előtt látta a napsugarakat, amelyek megtörnek a kislány hajszálán, azon a hajszálon, amelyet ő alkotott. Egy kis sugár lesz, a napsugarak pajtása, velük fog játszani. Milyen boldog lesz akkor a hajhagyma.

Máskor meg arra gondolt, vastag, fekete hajszálat fog alkotni. Sima lesz, erős, minden nehézséggel szembenező. A fésű fogai között könnyedén fog áteszteni, s ha a kislány kistestvére belekapaszkodna a szép fekete hajba, az ő hajszála nem fog a kistestvér kezében maradni. Az övé lesz a legerősebb, amely soha ki nem hull. Makrancos lesz, nem lehet majd befogni, és ellen fog állni mindenféle frizurának. Úgy áll majd, ahogyan neki tetszik. A sötét éjszakában még feketébbnek fog tűnni, mint valójában. Ő pedig olyan nagyon boldog lesz.

Volt, hogy úgy tervezte, égővörös színű hajszálat szül. Vörös lesz, mint a lángoló tűz, amilyent egyetlen festék sem tud festeni. Különleges lesz a kislány, mindenki csodájára fog járni, irigykedni fognak rá a barátnői. A kislány derekáig is elér majd a hajszál, és büszke lesz rá. Akkor ő lesz a legboldogabb hajhagyma.

Amíg így ábrándozott, sejtjei állandóan osztódtak a beléjük írt törvények szerint, termelték a hajszálat szilárdító és festő anyagokat. Sok kis hajhagymatársával együtt ő is izgatottan várta, amikor végre kibújhat a hajszál csúcsa a kislány fejbőrén, és megláthatja a nap sugarait. De a hajszál lassan készült, és a hajhagyma türelmetlenül várt, és közben ábrándozott.

Am egyszer eljött a nagy nap, és a kicsiny hajszál kinőtt a kislány fején. Egyre erősödött és nőtt, és sok kis testvérel együtt lassan teljesen beborították a kislány fejét. Együtt fürödtek a fényben, pajkoskodtak a nap sugaraival, játszottak a fésű fogaival, s mikor már annyira megnőttek, a kislány szökőkutat varázsolt belőlük, összekötve néhány tincs haját a feje tetején.

Mindezt a változást és fejlődést a hajhagyma nagy csodálkozásban élte át. Ábrándjai szertefoszlottak, a kis hajszál, amelyet alkotott, barna színű volt és sima. Olyan volt, mint az összes többi társa. A lényébe volt írva, mélyen a természet törvényébe minden tulajdonsága, csak meg kellett találnia, és rá kellett éreznie, hogy mit tegyen. Ábrándjai háttérbe szorultak, és egyszerűen bensejében érezte, hogy neki barna színű hajszálat kell létrehoznia, és

hogy nem is tudna egyebet. Miért búsulna emiatt, hiszen ez az ő természeté, ez az ő ajándéka, így ékesítheti fel a kislány fejét.

Nem volt már szükség ábrándjaira, hisz a valóság állt előtte, amely bár nem volt olyan egzotikus, mégis az élet volt, és megvolt a maga értéke és szépsége. Boldog volt, mert rátalált önmagára, megvalósította mindazt, amire képes volt.

És ezzel nem volt egyedül. Hozzá hasonlóan sok kis hajhagyma élte át ugyanazt a tapasztalatot, álmodott különleges hajszálakról, s végül ők is megéreztek bensejükben azt a halk hangot, amely útmutatást adott, hogyan alkossák meg gyümölcsüket, a kis hajszálakat. Mindannyian ugyanazt a hivatást fedezték fel és követték. Együttes erővel alkották azt a csodát, amit hajnak hívnak, és ami az őket éltető kislány díszé lett. Testvérek voltak. Kis barna testvérek.

A kislány felnőtt, s vele együtt a hajszálak fölött is eljárt az idő. A kis hajhagyma azon gondolkodott, milyen lesz, amikor megöszül, kivesz belőle a festék. Vajon teljesen üres lesz? Tud-e még akkor értékes lenni? Jó lesz-e akkor valamire? Amint ezen töprengett, rájött, hogy majd az is a lényébe lesz írva. Mint ahogy a hajszála világrajöttékor, úgy majd akkor is a megfelelő időben ráérez, hogy mit kell tennie, mi fog vele történni. Fölösleges előre aggódnia ezen.

Nagy Lilla

Karácsonyi receptek

Mama-féle tojáslikőr

Hozzávalók:

6 tojássárga

40 dkg cukor

1 l tej

1 vaníliarúd / 6-7 csomag vaníliapor

0,5 l szesz (96°)

A tej nagy részét odatesszük főni, lehetőleg tejfőző lábosban, hogy ne égjen oda. Beletesszük a vaníliát és a cukor nagy részét. Felveszük a tojássárgákat egy kis cukorral, majd felhígítjuk egy kis hideg tejjel. Állandó kavarással beleöntjük a tojásdobozt a forró tejbe, és addig kavargatjuk, amíg jól felfő (ne főzzük sokat!). Majd áttöltjük egy másik edénybe, és állandó kavarással kihűtjük. Mikor kihűlt, kavargatva hozzáöntjük a szeszt. Üvegekbe öntjük, de ne töltsük színültig az

üvegeket, mivel ezeket a következő napokban többször össze kell rázni (kicsapódik). Fogyasztás előtt is jól össze kell rázni. Sokáig eláll.

Kefíres tészta

Hozzávalók:

- 1 csupor kefir
- 1 csupor cukor
- fél csupor olaj
- 2 csupor liszt
- 4 tojás
- szódabikarbóna
- gyümölcs

A kefir jól összekeverjük a cukorral, az olajjal, a 4 tojás sárgájával, a liszttel és késhegynyi szódabikarbónával. Külön felverjük a 4 tojás fehérjét egy csipet sóval, és a kemény habot óvatosan hozzákeverjük a masszához. Vajazott, lisztezett tepsibe öntjük, majd bőven megszórjuk gyümölccsel (lehet kompót is) (szeder, meggy, eper, barack stb.). Forró lerben addig sütjük, míg a teteje aranyárga lesz.

Mézes pogácsa

Hozzávalók:

- 3 tojás
- 3 evőkanál méz
- 1 kiskanál szódabikarbóna
- 1 kiskanál fahéj, szegfűszeg (ánizs)
- 25 dkg cukor
- 1 dl olaj (vagy fél tábla vaj/margarin)
- liszt, amennyit felvesz

A 3 tojást jól eldolgozzuk a mézzel, cukorral, fűszerekkel, olajjal, majd hozzátesszük a lisztet a szódabikarbónával. Annyi lisztet teszünk, hogy a tészta jól nyújtható legyen.

A tésztát 6 órát pihentetjük hűvös helyen, majd kb. fél cm vastagságúra nyújtjuk, és pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk. Vajazott, lisztezett tepsiben sütjük. Sütés előtt megkenhetjük tojássárgájával, akkor sütés után aranyszínű lesz. Miután megsült, keményre vert cukros tojáshabbal díszíthetjük.

Julcsi

Boldogok a tiszta szívűek...”

Jákob nem tűnt ki semmiben. Egyszerű szürke életet élt. Ilyennek látták az emberek.

Lassan dolgozott, végtelen nyugalommal és türelemmel, s bár ezért sokan megvetették, nem vette magára. Szótlanul viselte. Jákobnak tiszta volt a szíve.

Hosszú percekig el tudott lenni némán, elmerülve valami belső csendben. Ilyenkor mindig-szelíd szemeivel maga elé meredt, mintha tűnődött volna. Igen. Talán tudott valamit... Valamit, amit szívesen megosztott volna valakivel.

Szívesen mesélt volna arról a napról, amikor az a szelíd szempár megpillanthatta Teremtőjét. Hosszú, kissé elálló fülei hallgathatták, ahogy először sirt fel Ő. Gyermekként. Világra szülve.

De Jákob soha nem mesélhetett arról a napról. A szamarak sajnos nem beszélgetnek... De az az apró kis Fény, ami akkor, ott megszületett, beragyogta az életét.

Szürke egyszerűségében, Jákob, azon az estén, igazi Örömet talált.

J.

Gyenes István: Karácsonyfa

Szobám
sarkában a
békesség fája
zöld ruháján sok
ezernyi szín, alatta fénylő
melegségben a gyermeki világ
játsszani hív. Játsszani, játsszani,
békében játsszani gyermekem veled
hagy játsszam még, körüláncolom veled
a világot most, mikor mindenki érzelme ég.
Nézem a fát és egyre jobban érzem a fenyő
illatát, töprengem azon, hogy milyen jó lenne, ha
örök maradna ez éjszakám. Csillagszórók a galyak
csúcsán szórják a karácsony csillagát, béke csillagok
röpdőső fényei
Szobámból
Szálljatok
mind tovább.

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés: Nagy Lilla

Korrektúra: Kántor Emese

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com